

Dr hab. Tomasz Mokrzycki
Szkoła Główna Gospodarstwa Wiejskiego w Warszawie
Instytut Nauk Leśnych
Katedra Ochrony Lasu
ul. Nowoursynowska 159
02-776 Warszawa

Warszawa, 10.06.2021 r.

RECENZJA

całości kształtu dorobku naukowego ze szczególnym uwzględnieniem osiągnięcia naukowego pod tytułem „Stabilność i selektywność związków foretycznych pomiędzy Uropodina i Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego” oraz aktywności naukowej dr Szymona Konwerskiego ubiegającego się o uzyskanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych, dyscyplinie nauki biologiczne

Przygotowanie recenzji w postępowaniu habilitacyjnym dr Szymona Konwerskiego

Podstawa wykonania recenzji

Podstawą wykonania recenzji była uchwała nr 2/04/2021 z dnia 23.04.2021 roku w związku z decyzją rady naukowej dyscypliny nauki biologiczne Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu o powołaniu mnie na członka komisji habilitacyjnej oraz recenzenta w postępowaniu habilitacyjnym doktora Szymona Konwerskiego, wszczętego w dniu 23 grudnia 2020 roku, w dziedzinie nauk ścisłych, w dyscyplinie nauki biologiczne.

Recenzję wykonałem w oparciu o wytyczne zawarte w artykule 221 ust. 14 z dnia 20 lipca 2018 – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1668 z późn. zm.) na podstawie kompletu dostarczonej dokumentacji w formie papierowej i elektronicznej zawierającej:

- wniosek do Rady Doskonałości Naukowej z dnia 22.12.2020 o przeprowadzeniu postępowania w sprawie nadania stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk ścisłych, w dyscyplinie nauki biologiczne,
- poświadczony zgodnie z oryginałem odpis dyplomu stwierdzającego uzyskanie stopnia doktora,
- autoreferat zawierający opis dorobku i osiągnięć naukowych (w języku polskim i j. angielskim),
- wykaz oraz kopie publikacji stanowiących osiągnięcie naukowe pt. Stabilność i selektywność związków foretycznych pomiędzy Uropodina i Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego,
- wykaz opublikowanych prac naukowych oraz informacja o osiągnięciach dydaktycznych, współpracy naukowej oraz popularyzacji nauki.

Charakterystyka sylwetki Habilitanta

Pan dr Szymon Konwerski studiował na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu, który ukończył w 1997 roku uzyskując tytuł magistra biologii, broniąc pracę dyplomową napisaną pod kierunkiem dr. Edwarda Baraniaka w Zakładzie Zoologii Systematycznej Instytutu Biologii Środowiska UAM. Rozprawę doktorską pt. Ryjkowcowate (Coleoptera: Curculionoidea: Anthribidae, Rhinomaceridae, Attelabidae, Apionidae, Curculionidae) Obszaru Chronionego Krajobrazu „Biedrusko” koło Poznania Habilitant napisał w 2002 roku pod kierunkiem prof. dr hab. Zofii Michalskiej i obronił ją z wyróżnieniem uzyskując stopień doktora nauk biologicznych w zakresie biologii – zoologii.

W latach 2002 – 2003 pracował na stanowisku adiunkta w Zakładzie Zoologii Systematycznej UAM. Od 2003 do 2006 roku był zatrudniony w Katedrze Zoologii, na Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt, Akademii Rolniczej w Szczecinie. W 2006 roku zatrudnia się ponownie na Wydziale Biologii UAM (Zbiory Przyrodnicze), gdzie początkowo pracował, jako adiunkt, później starszy wykładowca, następnie starszy specjalista, a obecnie główny specjalista w Zbiorach Przyrodniczych.

Ocena osiągnięcia naukowego stanowiącego podstawę wszczęcia postępowania habilitacyjnego

Osiągnięcie naukowe stanowi jedno-tematyczny cykl czterech publikacji pod wspólnym tytułem: „**Stabilność i selektywność związków foretycznych pomiędzy Uropodina i Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego**”, w skład którego Habilitant zaliczył następujące prace:

1. BŁOSZYK J., GUTOWSKI M. J., GWIAZDOWICZ D. J., MĄDRA A., KONWERSKI SZ., KSIĄŻKIEWICZ Z., 2016. *Monochamus sartor* (Coleoptera: Cerambycidae) contributes to alpha diversity of Uropodina mites (Acari: Mesostigmata) in first stage of wood decay in Białowieża Primeval Forest. *International Journal of Acarology*, 42, 4: 218-223.
2. KONWERSKI SZ., GUTOWSKI J. M., KSIĄŻKIEWICZ-PARULSKA Z., BŁOSZYK J., 2017. Repeatability of the phoretic relationships between mites of the genus *Trichouropoda* BERLESE (Parasitiformes: Uropodina) and longhorn beetles of the genus *Tetropium* KIRBY (Coleoptera: Cerambycidae) in Białowieża Primeval Forest, Central Europe. *International Journal of Acarology*, 43, 8: 612-621.
3. KONWERSKI SZ., GUTOWSKI J. M., BŁOSZYK J., 2019. Analysis of the phoretic relationships between mites of the genus *Trichouropoda* BERLESE (Parasitiformes: Uropodina) and the longhorn beetle *Plagionotus detritus* (LINNAEUS) (Coleoptera: Cerambycidae) based on multiannual observations in Białowieża Primeval Forest, Central Europe. *International Journal of Acarology*, 45, 1-2: 29-40.
4. KONWERSKI SZ., GUTOWSKI J. M., BŁOSZYK J., 2020. Patterns of distribution of phoretic deutonymphs of Uropodina on longhorn beetles in Białowieża Primeval Forest, Central Europe. *Diversity*, 12, 239, 1-14.

Przedstawiony przez Habilitanta jako osiągnięcie naukowe zestaw 4 publikacji naukowych, stanowi cykl dobrze przemyślanych, powiązanych tematycznie prac, opublikowanych w latach 2016-2020, po uzyskaniu przez Kandydata stopnia doktora.

Łączna wartość współczynnika wpływu Impact Factor przedłożonych publikacji, liczona według roku ich ukazania się lub ostatnim rokiem oceny czasopisma wynosi 4,223 a liczba punktów wg. list MNiSW – 150. Wszystkie publikacje wchodzące w skład cyklu znajdują się w bazie Journal Citation Reports (JCR): International Journal of Acarology (3 prace) i Diversity (1 praca).

Na uwagę zasługuje fakt, że w trzech pracach na cztery Habilitant jest pierwszym autorem, przy całkowitej liczbie autorów wahających się w zależności od publikacji od 3 do 6. Można zauważyć wyraźny postęp, który polega na tym, że tylko w pierwszej pracy Habilitant nie jest głównym autorem, ale w kolejnych już tak. W pierwszej pracy wkład Autora polegał na: współtworzeniu hipotezy badawczej, szczegółowej analizie miejsc przyczepu roztoczy na chrząszczach, oznaczeniu i policzeniu foretycznych deutonimf Uropodina, wykonaniu pomiarów wielkości osobników *Monochamus sartor urussovii*, współudziale w wykonaniu analizy wyników, zgromadzeniu literatury specjalistycznej dotyczącej przedmiotu badań. W trzech kolejnych pracach był już pomysłodawcą badań i jego wkład polegał na: stworzeniu hipotez badawczych, szczegółowych analiz miejsc przyczepu roztoczy na chrząszczach, oznaczeniu i policzeniu foretycznych deutonimf Uropodina, wykonaniu pomiaru wielkości osobników badanych chrząszczy, wykonaniu analizy wyników, przygotowaniu zdjęć, rycin i tabel, przygotowaniu manuskryptu artykułu, a także przeprowadzeniu ich przez etap recenzji.

Celem badań stanowiących osiągnięcie naukowe było poznanie związków foretycznych pomiędzy Uropodina i chrząszczami saproksylicznymi, należącymi do rodziny kózkowate – Cerambycidae, zasiedlającymi mikrośrodowiska podkorowe i związane z obumierającym i martwym drewnem. Należy podkreślić, że te związki należą do najslabiej zbadanych i lepiej poznane są tylko w przypadku korników. Wcześniejsze badania, przeprowadzone przez różnych autorów, koncentrowały się głównie na stwierdzaniu nowych powiązań gatunkowych przenosiciel (kózka) - foront. Inspirując się wcześniejszymi badaniami Habilitant postanowił pójść znacznie dalej i określić stabilność i selektywność związków foretycznych pomiędzy Uropodina i wybranymi gatunkami Cerambycidae w warunkach lasu o charakterze naturalnym. Publikacje wchodzące w skład cyklu łączy materiał, metody oraz procedury badawcze. Materiał badawczy stanowiły cztery wybrane gatunki chrząszczy z rodziny Cerambycidae: *Monochamus sartor urussovii* (Fisch.), *Tetropium castaneum* (L.), *T. fuscum* (Fabr.) oraz *Plagionotus detritus* (L.). Gatunki te zostały odłowione do pułapek w Puszczy Białowieskiej (między innymi w rezerwacie Profesora Władysława Szafera).

Dzięki współpracy z prof. dr. hab. Jerzym M. Gutowskim (Zakład Lasów Naturalnych Instytutu Badawczego Leśnictwa w Białowieży) Habilitant dysponował bardzo dużym materiałem (ponad 5000 chrząszczy z rodziny Cerambycidae i ponad 25000 foretycznych deutonimf Uropodina), zebrany w miejscu, które stanowi wyjątkowy w Europie obszar badawczy ze względu na stopień naturalności ekosystemów leśnych i charakter naturalnego laboratorium dla badań ekologicznych. Analizę wyników badań zawartych w przedstawianych do oceny publikacjach poprzedza obszerny wstęp, w którym Habilitant szeroko uzasadnia celowość podjętych badań, opisuje stan zagadnienia w literaturze polskiej

i światowej i braki w stanie wiedzy dotyczącej związków foretycznych pomiędzy badanymi organizmami i chrząszczami należącymi do rodziny kózkowate. Jest to zaskakujące w kontekście powszechności tego zjawiska, które dotyczy chrząszczy saproksylicznych, bardzo intensywnie badanych w ostatnich 30 latach. Dr Szymon Konwerski podkreślił znaczenie wyników uzyskanych w Puszczy Białowieskiej, które mogą być traktowane jako dane referencyjne w badaniach prowadzonych w lasach gospodarczych i tym samym znacząco pomóc w działaniach mających na celu ochronę ich różnorodności biologicznej.

Przeoglądając wykaz gatunków z rodz. Cerambycidae (4) dla których Habilitant określił związki z foretyczne z Uropodina, można w pierwszej chwili odnieść wrażenie, że tych gatunków było niedużo. Ale dzięki tak przyjętej metodyce Autor mógł bardzo dokładnie zbadać opisywane związki. W tym przypadku można stwierdzić, że ilość przeszła w jakość.

W pierwszej pracy (BŁOSZYK I IN. 2016) wchodzącej w skład osiągnięcia habilitacyjnego Habilitant wykazał, że *Monochamus sartor urussovii* w warunkach lasu naturalnego jest przenosicielem tylko jednego gatunku z podrzędu Uropodina – *Oodinychus ovalis* oraz, że ten roztocz wykorzystuje jako przenosiela wyłącznie badany gatunek żerdzianki. Stwierdził także, że tylko ok 26% osobników badanej populacji *M. sartor urussovii* to przenosiciele roztocza oraz nie wykazał wpływu wielkości chrząszczy i płci na liczbę przenoszonych deutonimf. Wykazał preferencje forontów do zasiedlania przedplecza i znacznie mniej liczne ich występowanie na powierzchni pokryw żerdzianek. Habilitant uznał, że kolonizacja nowych drzew żywicielskich przez *M. sartor urussovii* – jako jedyne go przenosiela *O. ovalis* w tym typie środowisk – wpływa na zwiększenie się alfa-bioróżnorodności Uropodina zasiedlających martwe drzewa w początkowych etapach rozkładu.

Uzyskane przez Habilitanta bardzo interesujące wyniki pracy stanowiły punkt wyjścia do dalszych badań związków foretycznych Uropodina i Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego.

W kolejnych badaniach, kierując się najstarszą obserwacją foretycznych deutonimf Uropodina na Cerambycidae z eoceńskiego bursztynu bałtyckiego (44-49 mln lat temu), założył, że historia ewolucyjna związków foretycznych pomiędzy tymi roztoczami i kózkowatymi musi być znacznie dłuższa i wiąże się z koewolucją obu taksonów. Dodatkowo wykorzystując informacje o wybranych gatunkach Cerambycidae będących wczesnymi kolonizatorami obumierających drzew w początkowych etapach sukcesji saproksylicznych organizmów, a także o ścisłych i bardzo specyficznych zależnościach między wczesnymi kolonizatorami przyjął hipotezę badawczą, że związki foretyczne pomiędzy Uropodina a *Tetropium castaneum*, *T. fuscum* oraz *Plagionotus detritus* w Puszczy Białowieskiej powinny charakteryzować się stabilnością wyrażaną poprzez wysoką powtarzalność w kolejnych latach. Tą stabilność i powtarzalność łączy z ekosystemami, w których nie doszło do przerwania procesów naturalnych.

W drugiej pracy (KONWERSKI I IN. 2017) wchodzącej w skład osiągnięcia habilitacyjnego (Konwerski i in. 2017) Habilitant określił przebieg związków foretycznych pomiędzy Uropodina oraz *Tetropium castaneum* i *T. fuscum* w dwóch kolejnych latach, porównując opublikowane dane z 2007 roku (Błoszyk i in. 2013) i oryginalne wyniki badań z roku 2008. Zaznacza, że było to możliwe ze względu na pozyskanie materiału na tych

samych stanowiskach, z wykorzystaniem tej samej metodyki i w tych samych okresach odłowów. Dodatkowo wykorzystał okazy dowodowe z 2007 roku umieszczone w Zbiorach Przyrodniczych Wydziału Biologii UAM, co pozwoliło uzyskać informacje nieuwzględnione w pracy Błoszyka i in. (2013). Badania Habilitanta były pierwszą w literaturze analizą wieloletnich zmian w przebiegu związków foretycznych między Uropodina i Cerambycidae. Zjawisko forezy analizował w kilku aspektach:

- selektywność związków gatunkowych przenosiciel-foront,
- zmienność w intensywności zjawiska forezy w czasie,
- udział osobników Cerambycidae z badanych gatunków, będących przenosicielami,
- udział gatunków przenosicieli w transporcie deutonimf,
- preferencje deutonimf względem poszczególnych części ciała przenosicieli.

Badania wykazały bardzo wysoką powtarzalność przebiegu zjawiska forezy w ciągu dwóch kolejnych lat w większości analizowanych aspektów:

- *Tetropium castaneum* i *T. fuscum* wykorzystywane były wyłącznie przez jeden gatunek foronta tj. *Trichouropoda shcherbakae*,
- zawsze około 10% osobników chrząszczy było wykorzystywane jako przenosiciele deutonimf,
- każdego roku dynamika zjawiska forezy była podobna: największe nasilenie aktywności foretycznej deutonimf obserwowano w drugiej połowie maja, natomiast znaczący spadek w drugiej połowie lipca,
- w kolejnych latach powtarzała się preferencja deutonimf względem części ciała przenosicieli; u obu gatunków preferowane były uda wszystkich par nóg,
- *Tetropium fuscum* przynosił więcej deutonimf niż *T. castaneum*.

Habilitant za szczególnie interesujące uważa odkrycie powtarzalności odmiennych preferencji *T. shcherbakae* w zasiedlaniu nóg u przenosicieli należących do dwóch gatunków z rodzaju *Tetropium*. Tłumaczy to różnicami w specyficznym zachowaniu się deutonimf podczas wspinania się na przenosiciela w związku z odmiennymi niszami ekologicznymi zajmowanymi przez badane gatunki chrząszczy.

Uzyskane wyniki potwierdziły hipotezę badawczą, że wysoki stopień stabilności związków foretycznych pomiędzy dwoma gatunkami *Tetropium* i *T. shcherbakae* w Puszczy Białowieskiej, wyraża się w powtarzalności większości badanych aspektów zjawiska forezy, co jest najprawdopodobniej skutkiem długotrwałej koewolucji przenosicieli i forontów w warunkach lasu naturalnego i może także wynikać z wysokiej specyficzności związków pomiędzy wczesnymi kolonizatorami mikrośrodków związanych z obumierającymi i martwymi drzewami.

W trzeciej pracy (KONWERSKI I IN. 2019) Habilitant odkrył wieloletnią powtarzalność związków foretycznych pomiędzy Uropodina i *Plagionotus detritus* w warunkach lasu naturalnego, opierając się na materiale zebranym w latach 2014-2016. W badaniach skoncentrował się na:

- selektywności związków gatunkowych przenosiciel-foront,
- powtarzalności sezonowych zmian w dynamice zjawiska forezy,
- określeniu jaki procent populacji badanych chrząszczy stanowili przenosiciele,
- preferencjach foretycznych deutonimf względem części ciała przenosicieli,

- procencie przenosicieli transportujących deutonimfy w trzech przedziałach liczebności (niskiej, średniej i wysokiej),
- procencie chrząszczy transportujących roztocze na poszczególnych częściach ciała
- wieloletnich trendach w związkach foront-przenosiciel.

Wykazał wysoką powtarzalność zjawiska forezy w trzech kolejnych latach we wszystkich analizowanych aspektach:

- *Plagionotus detritus* wykorzystywany był wyłącznie przez jeden gatunek foronta: *Trichouropoda sociata*,
- zawsze około 24% osobników chrząszczy było wykorzystywanych jako przenosiciele deutonimf,
- każdego roku dynamika zjawiska forezy była podobna: największe nasilenie aktywności foretycznej deutonimf obserwowano od połowy czerwca, natomiast znaczący spadek obserwowano w pierwszej połowie lipca,
- w kolejnych latach powtarzała się preferencja deutonimf względem części ciała przenosicieli; roztocze preferowały sternity i tergity odwłoka; w następnej kolejności były wybierane nogi (z wyraźną preferencją do trzeciej pary), powierzchnia i spodnia strona pokryw, śródpiersie, przedpiersie, zapiersie, przedplecze, głowa i tarczka,
- każdego roku powtarzał się procent osobników chrząszczy przenoszących foretyczne deutonimfy na poszczególnych częściach ciała: najczęściej na sternitach odwłoka, w następnej kolejności na tergitach odwłoka, tylnych nogach, spodniej stronie pokryw, na wierzchu pokryw i na pozostałych częściach,
- każdego roku najwyższy procent przenosicieli (52-65%) transportował deutonimfy w średnim przedziale liczebności, znacznie mniej (26-38%) transportowało deutonimfy w najniższym przedziale liczebności, natomiast najmniej (9-13%) w wysokim przedziale liczebności,
- we wszystkich latach liczba przenosicieli i foretycznych deutonimf wzrastała, podczas gdy liczba deutonimf przypadających na jednego przenosiciela spadała w kolejnych okresach odłowów w ciągu roku.

Przy okazji Habilitant nie potwierdził informacji o przenoszeniu *Trichouropoda sociata* przez korniki na inne drzewa żywicielskie (GWIAZDOWICZ I IN. 2013). Zaproponował alternatywne wyjaśnienie, opierające się na ścisłym związku *Plagionotus detritus* i *T. sociata* wynikającym z synchronizacji ich cykli życiowych i wykorzystania mikrośrodków wytworzonych przez chrząszcze w ich żerowiskach larwalnych. Wykazał, że taki sam udział samic i samców *T. sociata* w przenoszeniu na nowe drzewa wynika z samej biologii *P. detritus*, u których samce podążają za samicami po opuszczeniu kolebek poczwarkowych na nowe drzewa, i dopiero tam dochodzi do kopulacji chrząszczy.

Przeprowadzając szczegółową analizę rozmieszczenia deutonimf na ciele przenosicieli Habilitant wykazał, że najczęściej deutonimf preferuje sternity i tergity odwłokowe, a nogi zasiedlane są w znacznie mniejszym stopniu, co nie było uwzględniane w dotychczasowych badaniach (GWIAZDOWICZ I IN. 2013). Dodatkowym osiągnięciem było wykazanie zasiedlania przez foretyczne deutonimfy tergatów odwłokowych chrząszczy kózkowatych, co dotąd nie zostało stwierdzone w żadnej publikacji dotyczącej związków foretycznych między tymi taksonami.

Po raz pierwszy w warunkach europejskich Habilitant zaobserwował obecność deutonimf przyczepionych do spodniej strony pokryw, co dotąd znane było wyłącznie z badań prowadzonych w Ameryce Północnej (KINN 1987; KNEE I IN. 2012).

Jako pierwszy zinterpretował unikanie przez deutonimfy pierwszej pary nóg, opierając się na obserwacjach zachowania chrząszczy. Paśniki, wykorzystując aparat gębowy, czyszczą nogi pierwszej pary.

Zwrócił uwagę na fakt, że w przypadku chrząszczy o stosunkowo dużych rozmiarach, deutonimfy mogą przyczepiać się na głowie przenosiela do powierzchni nieutrudniających orientacji ani pobierania pokarmu. W dotychczasowych pracach dotyczących forezy, obecność forontów na głowie przenosiela uznawano zawsze za niekorzystną ze względu na zmniejszanie zdolności dyspersyjnych poprzez utrudnianie orientacji w terenie.

Habilitant odniósł się do informacji zawartych w literaturze o licznej obecności foretycznych roztoczy na skrzydłach lotnych oraz tergitech odwłoka i spodniej stronie pokryw u chrząszczy z rodzin Scarabaeidae i Curculionidae (ATAKAN I IN. 2009; AL.-DEEB I IN. 2011, 2012; DILIPKUMAR I IN. 2015), szczególnie analizując miejsca przyczepu *T. sociata* na *P. detritus*. Obserwując, że tylko jedna deutonimfa na 64 znalezione na skrzydłach lotnych była przytwierdzona pedicelem, zaproponował istnienie mechanizmu zgarniania, polegającego na zbieraniu deutonimf z tergitów i spodniej strony pokryw podczas składania skrzydeł pod pokrywami po wylądowaniu chrząszcza. Zjawisko to tłumaczy obecność deutonimf na skrzydłach lotnych (pomimo że jest to lokalizacja niekorzystna i związana z wysokim ryzykiem odpadnięcia w trakcie lotu) u chrząszczy, u których jednocześnie zasiedlane są tergity i spód pokryw. Liczne występowanie na tergitech i spodniej stronie pokryw Habilitant tłumaczy korzyściami z przebywania w zamkniętej przestrzeni pod pokrywami, co może chronić przed odpadnięciem podczas przeciskania się przenosiela w korytarzach larwalnych i pod korą, pomimo ryzyka późniejszego oderwania przy składaniu skrzydeł (najczęściej już w miejscu odpowiednim dla opuszczenia nosiciela przez deutonimfy).

Praca ta znalazła międzynarodowe uznanie i została zacytowana w pierwszym kompleksowym opracowaniu dotyczącym forezy u zwierząt (BARTLOW I AGOSTA 2020), w którym dokonano wyboru 274 najistotniejszych publikacji poświęconych temu zagadnieniu spośród 1800 wydanych w latach 1900-2020, które zostały przeanalizowane przez autorów.

W czwartej pracy (KONWERSKI I IN. 2020) wchodzącej w skład osiągnięcia habilitacyjnego i będącej swego rodzaju podsumowaniem dotychczasowych badań Habilitant opracował wzorce rozmieszczenia foretycznych deutonimf Uropodina na czterech, wcześniej przebadanych gatunkach Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego, w sytuacji wysokiej selektywności związków gatunkowych przenosieli-foront, kiedy na jednym gatunku chrząszcza występuje tylko jeden gatunek roztocza. Należy zaznaczyć, że dotychczasowe informacje odnosiły się wyłącznie do związków foretycznych, w których jeden przenosieliel był zasiedlany przez dwa gatunki z rodzaju *Trichouropoda* i wskazywały jedynie na odmienne miejsca przyczepu w zależności od gatunku roztocza (KNEE I IN. 2012).

Habilitant dokonał najbardziej szczegółowej, niemającej odniesienia w dotychczasowej literaturze, analizy miejsc przyczepu deutonimf na przenosielielach z rodziny kózkowatych, badając związki pomiędzy czterema parami foront-przenosieliel: *Monochamus sartor urussovii* i *Oodinychus ovalis*, *Plagionotus detritus* i *Trichouropoda*

sociata, *Tetropium castaneum* i *Trichouropoda shcherbakae* oraz *Tetropium fuscum* i *Trichouropoda shcherbakae*. Przeanalizował podobieństwo w zasiedlaniu poszczególnych części ciała przenosicieli przez deutonimfy. Dla każdego związku front-przenosiciel określił także preferowane obciążenie foretyczne (liczbę deutonimf przenoszonych przez jednego chrząszcza).

Wykazał odmienne wzorce zasiedlania we wszystkich analizowanych związkach front-przenosiciel.

W przypadku *O. ovalis* – *M. sartor urussovii* deutonimfy przyczepiały się głównie do przedplecza (85,4% wszystkich przenoszonych deutonimf) i wierzchu pokryw (12,9% wszystkich przenoszonych deutonimf) i jedynie w tym związku nogi nigdy nie były zasiedlane. W związku *T. sociata* – *P. detritus* deutonimfy przyczepiały się głównie do odwłoka – zarówno tergity (39,6% wszystkich przenoszonych deutonimf) jak i sternitów (31,3% wszystkich przenoszonych deutonimf) oraz do tylnych nóg (8,6% wszystkich przenoszonych deutonimf). Tylko w tym związku fronty zasiedlały przestrzeń pod pokrywami. W przypadku związków *T. shcherbakae* i obu gatunków *Tetropium* zasiedlane były głównie nogi. U *T. castaneum* zbliżony procent deutonimf występował na wszystkich parach nóg (25,5%, 31,6% i 27,5% wszystkich przenoszonych deutonimf) natomiast u *T. fuscum* większość na pierwszej parze nóg (50,1%, 28,1% i 13,1% wszystkich przenoszonych deutonimf).

Habilitant przeprowadził szczegółową analizę rozmieszczenia *T. sociata* na tergitych i wentrytach (widocznych sternitach) odwłokowych *P. detritus*.

Podjął się również szczegółowego przeanalizowania preferencji deutonimf do poszczególnych części nóg przenosicieli i zaproponował bardzo przekonujące wyjaśnienie.

Wykazał, że *O. ovalis* przyczepia się u *M. sartor urussovii* wyłącznie do silnie zesklekotyzowanych części ciała. W wypadku związków foretycznych tego gatunku z parecznikami (Chilopoda) deutonimfy przyczepiały się wyłącznie do błoniastej elastycznej powierzchni pleurytów (Napierała i in. 2015). Na tej podstawie wysunąłem wniosek, że ten sam gatunek Uropodina ma zdolności przyczepiania się do bardzo różnych powierzchni, natomiast jego preferencje różnią się w zależności od przenosiciela.

Habilitant podjął pierwszą w literaturze przedmiotu próbę porównania podobieństwa zasiedlania poszczególnych części ciała chrząszczy przez foretyczne deutonimfy. We wszystkich przypadkach zasiedlanie nóg różniło się od pozostałych części ciała, co tłumaczy ich specyficzną budowę.

Podobieństwa w zasiedlaniu przedplecza i powierzchni pokryw oraz zapiersia i sternitów odwłokowych wyjaśnia faktem tworzenia przez te części płaskich, szerokich powierzchni dogodnych do poruszania się deutonimf przed przyczepieniem się do przenosiciela.

Podobieństwo zasiedlania spodu pokryw oraz tergitych odwłokowych tłumaczy faktem tworzenia przez te części jednej zamkniętej pod pokrywami przestrzeni.

Podsumowanie wyników prac wchodzących w skład osiągnięcia habilitacyjnego

1. Habilitant odkrył związki foretyczne pomiędzy Uropodina i *Monochamus sartor urussovii* w warunkach lasu naturalnego: ustalił, że badany gatunek chrząszcza jest

- wykorzystywany wyłącznie przez foretyczne deutonimfy *Oodinychus ovalis*, szczegółowo określił preferencje deutonimf względem konkretnych części ciała przenosiela i odkrył, że *M. sartor urussovii* wpływa na alfa-bioróżnorodność Uropodina zasiedlających obumierające drzewa w początkowych etapach rozkładu.
2. Zbadał powtarzalność i stabilność w wieloletnich związkach foretycznych pomiędzy *Trichouropoda shcherbakae* i *Tetropium castaneum* oraz *T. fuscum* w warunkach lasu naturalnego. Określił selektywność związków gatunkowych foront-przenosiela, poznał przebieg intensywności zjawiska w czasie i procent badanych chrząszczy wykorzystywanych jako przenosiela. Poznał udział badanych gatunków chrząszczy w transporcie deutonimf oraz preferencje deutonimf względem poszczególnych części ciała przenosieli.
 3. Odkrył powtarzalność i stabilność w wieloletnich związkach foretycznych pomiędzy *Trichouropoda sociata* i *Plagionotus detritus* w warunkach lasu naturalnego. Określił selektywność związków gatunkowych foront-przenosieli oraz stopień powtarzalności sezonowych zmian w dynamice zjawiska forezy. Zbadał jaki procent badanych chrząszczy jest wykorzystywany jako przenosiela, i preferencje deutonimf względem poszczególnych części ciała przenosieli. Określił udział chrząszczy transportujących deutonimfy na poszczególnych częściach ciała oraz odkrył wieloletnie trendy w związkach foront-przenosieli.
 4. Zbadał wzorce rozmieszczenia foretycznych deutonimf Uropodina na czterech gatunkach Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego przy wysokiej selektywności związków gatunkowych przenosieli-foront. Szczegółowo przeanalizował miejsca przyczepu deutonimf na chrząszczach, odkrył podobieństwa w zasiedlaniu poszczególnych części ciała przez deutonimfy. Ustalił preferowane obciążenie foretyczne dla każdego badanego związku foretycznego i określił udział chrząszczy transportujących deutonimfy na poszczególnych częściach ciała.

Stwierdzam, że przedstawiony do oceny cykl 4 publikacji naukowych pod wspólnym tytułem „**Stabilność i selektywność związków foretycznych pomiędzy Uropodina i Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego**” spełnia kryteria osiągnięcia naukowego i wnosi istotny wkład w rozwój nauki w dziedzinie nauki ściśle w dyscyplinie nauki biologiczne.

Wybrane publikacje stanowią kompleksowe opracowanie oryginalnego problemu naukowego dotyczącego związków foretycznych pomiędzy Uropodina i Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego.

Koncepcja badań, cel i zakres nie budzą zastrzeżeń. Habilitant poprawnie sprecyzował cele badań i konsekwentnie je realizował. Przedstawił hipotezę badawczą że związki foretyczne pomiędzy Uropodina a *Tetropium castaneum*, *T. fuscum* oraz *Plagionotus detritus* w Puszczy Białowieskiej powinny charakteryzować się stabilnością wyrażaną poprzez wysoką powtarzalność w kolejnych latach, którą zweryfikował.

Na podstawie oceny przedłożonego cyklu publikacji stwierdzam, że spełnia on wymagania stawiane dzielom naukowym w procedurze postępowania o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego a Habilitant wykazał się umiejętnościami wymaganymi od samodzielnego pracownika naukowego.

Ocena pozostałej aktywności naukowej Habilitanta

Poza osiągnięciem habilitacyjnym, podejmowana przez Habilitanta tematyka badawcza, która ma odzwierciedlenie w publikacjach naukowych jest bardzo imponująca i koncentruje się na następujących zagadnieniach:

1. Zmiany zasięgów występowania Coleoptera w Polsce.

Wiedza specjalistyczna, zdobyta w trakcie intensywnych badań koleopterofauny, pozwoliła Habilitantowi na zebranie i opracowanie danych, będących podstawą ponad 70 publikacji dotyczących rozmieszczenia w Polsce chrząszczy z ponad osiemdziesięciu rodzin. Powodem podjęcia tej tematyki był fakt, że pomimo stosunkowo licznych specjalistów zajmujących się faunistyką chrząszczy, aktualny stan poznania rozmieszczenia większości krajowych gatunków jest w dalszym ciągu niewystarczający. W omawianych publikacjach zgromadzone są nie tylko dane lokalizacyjne (wykorzystywane w krajowych i międzynarodowych monografiach i checkliście – np. katalogach Coleoptera Poloniae i Catalogue of Palaearctic Coleoptera oraz książce pt. Gatunki obce w faunie Polski), ale także informacje o biologii, ekologii i fenologii poszczególnych gatunków. Szczegółowe dane o stwierdzeniu w kraju nowych gatunków pozwoliły na prześledzenie tempa rozszerzania ich zasięgów i monitoring (co jest szczególnie ważne w przypadku gatunków inwazyjnych o potencjalnym znaczeniu gospodarczym) oraz określenie przyczyn, które mogły na to wpłynąć (w tym roli zmian klimatycznych). Dane faunistyczne stanowią także dokumentację różnorodności gatunkowej koleopterofauny wielu obszarów. W części publikacji opracowane zostały także klucze, które ze względu na dobór cech i aktualność danych stanowią obecnie jedyne źródła umożliwiające właściwe oznaczenie niektórych taksonów.

2. Chrząszcze saproksyliczne – rozmieszczenie, biologia i ekologia.

Jest to grupa chrząszczy, która szczególnie interesuje Habilitanta. Tej tematyce poświęcił ponad 40 publikacji. Zawierają one dane o rozmieszczeniu, biologii, ekologii i fenologii badanych gatunków, ze szczególnym uwzględnieniem ich związków z innymi organizmami oraz analizą powodów zmniejszania się liczebności gatunków rzadkich i zagrożonych oraz sposobów ich ochrony. Na podstawie własnych obserwacji zweryfikował także status zagrożenia niektórych gatunków, co ma praktyczne znaczenie w działaniach mających na celu ich ochronę. Brał też udział w opracowaniach saproksylicznych chrząszczy różnych obszarów (w tym Puszczy Białowieskiej, Karkonoszy i Rogalińskiej Doliny Warty).

3. Ochrona różnorodności gatunkowej Coleoptera

Zagadnienia dotyczące ochrony różnorodności gatunkowej koleopterofauny zawarte zostały w ponad 20 publikacjach, których Habilitant jestem autorem lub współautorem (w tym trzech rozdziałów w książce pt.: Polska Czerwona Księga Zwierząt - Bezkręgowce). W opublikowanych badaniach koncentrował się na

wybranych taksonach, grupach ekologicznych, obszarach cennych przyrodniczo i unikatowych o różnej randze ochronnej (np. Białowieski Park Narodowy, Karkonoski Park Narodowy, Wielkopolski Park Narodowy, Rogalińska Dolina Warty, liczne rezerваты i obszary Natura 2000), terenach silnie zurbanizowanych (np. parki śródmiejskie) oraz terenach specjalnych poddawanych nietypowej presji (np. poligon wojskowy Biedrusko koło Poznania). W publikacjach szczegółowo omówiony został skład gatunkowy chrząszczy badanych terenów a także ich znaczenie i potencjał w ochronie różnorodności gatunkowej Coleoptera.

4. Interakcje Coleoptera z innymi organizmami

Związki Coleoptera z innymi organizmami oraz ich znaczenie w wybranych typach ekosystemów i merocenoz, są tematem 6 publikacji oraz kilku streszczeń konferencyjnych. Dotyczą one udziału chrząszczy w pokarmie ptaków i pajaków, gatunków zasiedlających gniazda ptaków i ssaków oraz interakcji chrząszczy z truflami i zasiedlającą je entomofauną. We wszystkich przypadkach badanych interakcji poznany został szczegółowo skład gatunkowy chrząszczy oraz przeanalizowana została ich biologia i potencjalne znaczenie dla drapieżników i gospodarzy.

5. Entomologia sądowa

Efektem udziału w badaniach interdyscyplinarnego zespołu jest 14 publikacji (i ponad 20 streszczeń konferencyjnych) dotyczących entomologii sądowej, mających charakter pionierski nie tylko w skali kraju ale także świata. Zostały w nich przedstawione zarówno oryginalne metody prowadzenia eksperymentów z tej dziedziny, jak również wypracowane nowe narzędzia przydatne w kryminalistyce (wykorzystanie sukcesji stawonogów na zwłokach do określenia czasu zgonu w różnych typach środowisk oraz wykorzystanie Staphylininae w określaniu czasu i miejsca śmierci). Został w nich również przedstawiony wpływ masy ciała i ubioru na rozkład zwłok i sukcesję entomofauny nekrofilnej. Opublikowane wyniki Habilitant wykorzystywał kilkakrotnie jako biegły sądowy, podczas przygotowywania opinii w konkretnych sprawach prowadzonych przez wymiar sprawiedliwości. Doświadczenie z zakresu entomologii sądowej wykorzystywał także w ramach współpracy z lekarzami z Pomorskiego Uniwersytetu Medycznego w Szczecinie oraz Śląskiego Uniwersytetu Medycznego w Katowicach. Współautorskie publikacje dotyczące badań sukcesji owadów na zwłokach weszły do kanonu najważniejszych prac z tej dziedziny i są bardzo licznie cytowane przez naukowców z całego świata.

Podsumowując, dr Szymon Konwerski jest jednym z pionierów entomologii sądowej w Polsce. Dyscyplina ta, bardzo dynamicznie rozwijająca się np. w Stanach Zjednoczonych, w kraju przez szereg lat nie była traktowana poważnie.

6. Archeoentomologia

Habilitant jest autorem dwóch rozdziałów poświęconych archeoentomologii w archeologicznych monografiach naukowych. Analizując biologię i ekologię owadów zidentyfikowanych w próbkach archeologicznych, określił warunki życia ludzi na badanych stanowiskach i odtworzył środowisko przyrodnicze, w jakim żyli. Jest to dziedzina niemal zupełnie nieznaną w Polsce, natomiast dynamicznie

rozwijająca się na świecie. Jego publikacje należą do nielicznych i najbardziej kompleksowych, jakie powstały do tej pory w kraju.

Ponadto jest współautorem 7 publikacji (oraz 5 streszczeń konferencyjnych) dotyczących innych grup zwierząt (roztoczy, skorupiaków i mięczaków) w kontekście obszarów ich występowania, roli w ekosystemach oraz ochrony ich środowisk i mikrośrodków.

Zestawienie dorobku naukowego Habilitanta

Dr Szymon Konwerski jest autorem i współautorem 207 publikacji: 21 w czasopismach znajdujących się w bazie JCR (19 po doktoracie), 12 w czasopismach międzynarodowych (wszystkie po doktoracie), 82 w czasopismach krajowych i materiałach zjazdowych typu proceedings (w tym 67 po doktoracie), 16 rozdziałów w monografiach (w tym 14 po doktoracie), 6 artykułów metodycznych (wszystkie po doktoracie), 3 publikacji popularnonaukowych (w tym 1 po doktoracie), 65 streszczeń w materiałach konferencyjnych (w tym 59 po doktoracie) i dwóch sprawozdań (po doktoracie). Część publikacji powstała w ramach współpracy z 5 zagranicznymi i 17 krajowymi instytucjami naukowymi.

Łączny dorobek punktacyjny Habilitanta według list MNiSW wynosi 1319 pkt, z czego uzyskaniu stopnia doktora 1009. Sumaryczny impact factor wg bazy Web of Science wynosi 28,4.

Habilitant brał czynny udział w konferencjach naukowych w kraju i za granicą. Wyniki badań prezentował w formie 42 wystąpień na 22 konferencjach międzynarodowych: 25 posterów i 17 referatów po doktoracie (w tym jednego na zaproszenie organizatorów) oraz 78 wystąpień na 69 krajowych konferencjach naukowych i zjazdach: 28 posterów, 48 referatów (w tym 20 na zaproszenie organizatorów) i dwóch warsztatów (po doktoracie).

Był także członkiem komitetów organizacyjnych jednej międzynarodowej i czterech krajowych konferencji naukowych.

Brał też udział w 11 zakończonych krajowych projektach badawczych jako wykonawca (finansowanie projektów: MNiI x2, MNiSW x1, RDOŚ x6, Fundusz Leśny x1, Wydział Biologii UAM x1).

Jest członkiem jednego międzynarodowego towarzystwa naukowego (European Association for Forensic Entomology) oraz dwóch krajowych (Polskie Towarzystwo Entomologiczne i Stowarzyszenie Muzeów Uczelnianych).

W roku 2007 odbył staż w Australii w Commonwealth Scientific and Industrial Research Organisation Entomology: Australian National Insect Collection (Canberra), w trakcie którego pracował na entomologicznym i akarologicznym materiale muzealnym oraz prowadził badania terenowe w parkach narodowych i rezerwach stanów New South Wales i Victoria. W latach 2009-2011 odbył cztery staże w ramach programu ERASMUS „Teaching Staff Mobility” w Mid Sweden University (Szwecja), Zonguldak Karaelmas University (Turcja) x2 i Anadolu University (Turcja), w trakcie których prowadził zajęcia dydaktyczne oraz badania terenowe. Efektem są bogate kolekcje entomologiczne przechowywane w Zbiorach Przyrodniczych Wydziału Biologii UAM w Poznaniu oraz współautorstwo rozdziału w monografii naukowej. W trakcie swoich badań wielokrotnie współpracował z naukowcami z Muzeum Przyrodniczego Uniwersytetu Wrocławskiego, Muzeum Przyrodniczego Instytutu Systematyki i Ewolucji Zwierząt PAN w Krakowie oraz Katedry

Entomologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Przyrodniczego w Poznaniu, pracując na zdeponowanym w tych jednostkach materiale muzealnym, czego efektem są liczne publikacje.

Jest członkiem komitetów redakcyjnych trzech czasopism naukowych: *Biological Letters* (redaktor działów entomologia i zoologia od 2008), *Badania Fizjograficzne seria C - Zoologia* (członek rady naukowej i redaktor działu entomologia od 2011), *Progress in Plant Protection* (redaktor działu entomologia od 2014). Jest także członkiem rady redakcyjnej *Memorabilia Zoologica – Nowa Seria* (od 2016).

Wykonał 38 recenzji artykułów naukowych, w tym dla 7 czasopism indeksowanych w bazie JCR oraz 12 o zasięgu międzynarodowym i krajowym.

Uczestniczył w 8 zakończonych projektach realizowanych na Wydziale Biologii UAM w Poznaniu w ramach programów europejskich. Jest wykonawcą w jednym aktualnie realizowanym projekcie w ramach Funduszy Europejskich (dotyczącym opracowania i digitalizacji kolekcji przyrodniczych Wydziału Biologii UAM).

W 2008 roku był członkiem Wojewódzkiego Zespołu Specjalistycznego powołanego przez Wojewodę Wielkopolskiego w celu opracowania projektów obszarów siedliskowych Natura 2000, uzupełniających istniejącą sieć na terenie województwa wielkopolskiego i odpowiadał za opracowanie koleopterofauny badanych terenów.

W 2013 roku pełnił funkcję recenzenta dla Narodowego Centrum Nauki (Ocena Eksperta nr 159825 dotycząca wniosku o przyznanie środków na realizację projektu badawczego złożonego do konkursu przeprowadzanego przez Narodowe Centrum Nauki (panel ST10)).

Jest autorem 46 ekspertyz i opracowań wykonanych na zamówienie: 29 ekspertyz dotyczących ochrony przyrody, 7 dotyczących stawonogów synantropijnych, dwóch dotyczących archeoentomologii, jednej opinii w charakterze biegłego dla Podlaskiego Urzędu Celno-Skarbowego i 7 opinii w charakterze biegłego w zakresie entomologii sądowej dla policji i prokuratury. Przeprowadził 7 szkoleń na zamówienie prokuratury i policji oraz dwa szkolenia dotyczące CITES na zamówienie pracowników Służby Celnej.

Ocena działalności dydaktycznej, popularyzatorskiej i organizacyjnej Habilitanta

Habilitant prowadził i prowadzi również bardzo aktywną działalność dydaktyczną. W latach 1997-2018 wykonał ponad 4455 godzin dydaktycznych w ramach zatrudnienia w Zbiorach Przyrodniczych na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu (od 2006), Katedrze Zoologii na Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt Akademii Rolniczej w Szczecinie (2003-2006) i w Zakładzie Zoologii Systematycznej na Wydziale Biologii UAM w Poznaniu (2002-2003). Większość przedmiotów prowadzonych przez Habilitanta na Wydziale Biologii (zarówno w języku polskim jak i angielskim) to przedmioty fakultatywne, które sam przygotowywał w całości lub w części. Cieszyły się one bardzo dużym zainteresowaniem studentów i były przez nich wybierane w kolejnych latach. Ponadto od roku 2009 prowadzi zajęcia „Forensic entomology – time of death estimation” dla anglojęzycznych studentów medycyny w Zakładzie Medycyny Sądowej Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu. W latach 2006-2017 na Wydziale Biologii UAM w Poznaniu wypromował 11 licencjatów i dwóch magistrów oraz był opiekunem merytorycznym 11 wypromowanych magistrów. W ramach zajęć prowadzonych

na uczelniach wyższych przygotował 22 skrypty dydaktyczne (w tym interaktywne materiały do przedmiotów e-learningowych).

Brał udział w 106 wydarzeniach popularyzujących nauki przyrodnicze, w tym 10 edycjach Nocy Naukowców, 9 edycjach Nocy Biologów i 9 edycjach Poznańskiego Festiwalu Nauki i Sztuki (łącznie 52 wykłady i 38 warsztatów). Udzielił 8 wywiadów na tematy przyrodnicze dla prasy, radia i telewizji.

Zorganizował 20 wystaw związanych z edukacją przyrodniczą oraz współpracował przy przygotowaniu trzech wystaw organizowanych przez Muzeum Narodowe w Poznaniu, Interaktywne Centrum Historii Ostrowa Tumskiego – Brama Poznania oraz Centrum Nowoczesności – Młyn Wiedzy w Toruniu.

Na szczególną uwagę i uznanie zasługuje prowadzenie przez dr Szymona Konwerskiego zajęć dydaktycznych dla dzieci z Zespołu Szkół Specjalnych nr 110 dla dzieci przewlekle chorych przy Szpitalu Klinicznym im. K. Jonschera Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, Zespołu Szkół Specjalnych nr 102 w Poznaniu oraz dorosłych pacjentów Oddziału Dziennego Poznańskiego Ośrodka Zdrowia Psychicznego. W warunkach wyścigu po punkty ta działalność Habilitanta zasługuje na ogromny szacunek.

Za szczególnie ważne dla kształtowania postaw proekologicznych Habilitant uważa przyrodnicze zajęcia terenowe. Wieloletnie doświadczenie dydaktyczne w tym zakresie pozwoliło mu na opracowanie nowatorskich metod ich prowadzenia z możliwie pełnym wykorzystaniem potencjału przyrodniczego najbliższego otoczenia. Prezentował je w formie referatów, konsultacji i warsztatów dla nauczycieli i studentów specjalizacji nauczycielskiej oraz opublikował w formie 6 artykułów. Przygotowana przez Niego prezentacja „Zajęcia terenowe w edukacji przyrodniczej” została opublikowana na stronie Biura Rady ds. Jakości Kształcenia UAM w Poznaniu (brjk.amu.edu.pl). Również i w tym przypadku działalność Habilitanta zasługuje na uznanie.

Na Wydziale Biologii UAM w Poznaniu oraz Wydziale Biotechnologii i Hodowli Zwierząt AR w Szczecinie Habilitant pełnił liczne funkcje organizacyjne, w tym:

- Pełnomocnika Dziekana ds. pomocy Materialnej i Przewodniczącego Wydziałowej Komisji Ekonomicznej,
- Członka Zespołu ds. Promocji Wydziału,
- Członka Wydziałowej Komisji ds. programu kierunku Ochrona Środowiska na Wydziale Biologii UAM w Poznaniu (jest współautorem „Planu i programu studiów na kierunku Ochrona Środowiska na studiach I i II stopnia, studia niestacjonarne”),
- Członka Komisji Wydziału Biologii ds. Wdrażania Krajowych Ram Kwalifikacji,
- współorganizatora i uczestnika wizyty studentów Wydziału Biologii UAM na Uniwersytecie im. W. M. Łomonosowa w Archangielsku (w roku 2009),
- Komentatora zagadnień z zakresu nauk biologicznych oraz nauk o środowisku w ramach kontaktów Wydziału Biologii UAM w Poznaniu z Polską Agencją Prasową,
- Członka Komisji ds. Rozwoju Wydziału Biologii – podzespołu ds. współpracy z otoczeniem i promocji (jest współautorem „Strategii rozwoju Wydziału Biologii UAM w Poznaniu na lata 2012-2019”),

- funkcję kuratora kolekcji zoologicznej i paleontologicznej w Zbiorach Przyrodniczych Wydziału Biologii UAM (od 2006 r).

Za osiągnięcia w pracy zawodowej w latach 2003-2019 Habilitant otrzymał 5 nagród Rektora UAM (w tym jedną za osiągnięcia w działalności naukowej i trzy za osiągnięcia w pracy dydaktycznej) oraz 7 nagród i wyróżnień Dziekana Wydziału Biologii UAM w Poznaniu.

Podsumowanie i wniosek końcowy

Stwierdzam, że przedstawione do recenzji dzieło w postaci 4 publikacji, pod wspólnym tytułem: „Stabilność i selektywność związków foretycznych pomiędzy Uropodina i Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego” będących monotematycznym cyklem, stanowiącym osiągnięcie naukowe Habilitanta, prezentuje wysoką wartość naukową, innowacyjną i wnoszącą istotny wkład w rozwój dyscypliny nauki biologiczne.

Po uzyskaniu stopnia doktora w 2002 r dr Szymon Konwerski prowadził bardzo aktywną i twórczą działalność naukową, wzbogacając znacznie swój dorobek publikacyjny i punktowy zarówno w ujęciu ilościowym jak i jakościowym. Prace Habilitanta cechują się oryginalnością i nowatorskim podejściem w zakresie rozwiązywania problemów badawczych.

Habilitant wykazuje się również istotnymi osiągnięciami dydaktycznymi i organizacyjnymi, pełni liczne funkcje na Wydziale Biologii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza w Poznaniu.

Wielokrotnie wyróżniany i nagradzany za działalność naukową i dydaktyczną.

Biorąc pod uwagę przedłożone do oceny dzieło w postaci jedno-tematycznego cyklu publikacji naukowych pt.: „Stabilność i selektywność związków foretycznych pomiędzy Uropodina i Cerambycidae w warunkach lasu naturalnego” oraz opublikowany dorobek naukowy Habilitanta, mający istotne znaczenie dla rozwoju dziedziny nauk ścisłych, dyscypliny nauki biologiczne oraz działalność dydaktyczną i organizacyjną stwierdzam, że osiągnięcia te spełniają wymagania określone w art. 219 Ustawy z dnia 20 lipca 2018 – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r., poz. 1668 z późn. zm.) o stopniach i tytułach w systemie szkolnictwa wyższego i nauki stanowią wymaganą podstawę do nadania dr Szymonowi Konwerskiemu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Tomasz Kobyła

